

SCI-FI • FANTASY • WEIRD

(ELŐFIZETŐKNEK: 1300 FT) ÁRA: 1890 FT / 8 €

GALAKTIKA

WWW.GALAKTIKA.HU FB/GALAKTIKAMAGAZIN

XLII. ÉVF., 2022. MÁRCIUS

PÁRHUZAMOS UNIVERZUMOK
ENERGIATÁROLÁS A TENGER FENEKÉN
ÉTELKISZÁLLÍTÁS DRÓNNA

384

+

ANTAL
KULIKOV
VARGA
APOLLINAIRE

IAN
Watson
Márki
ISTVÁN

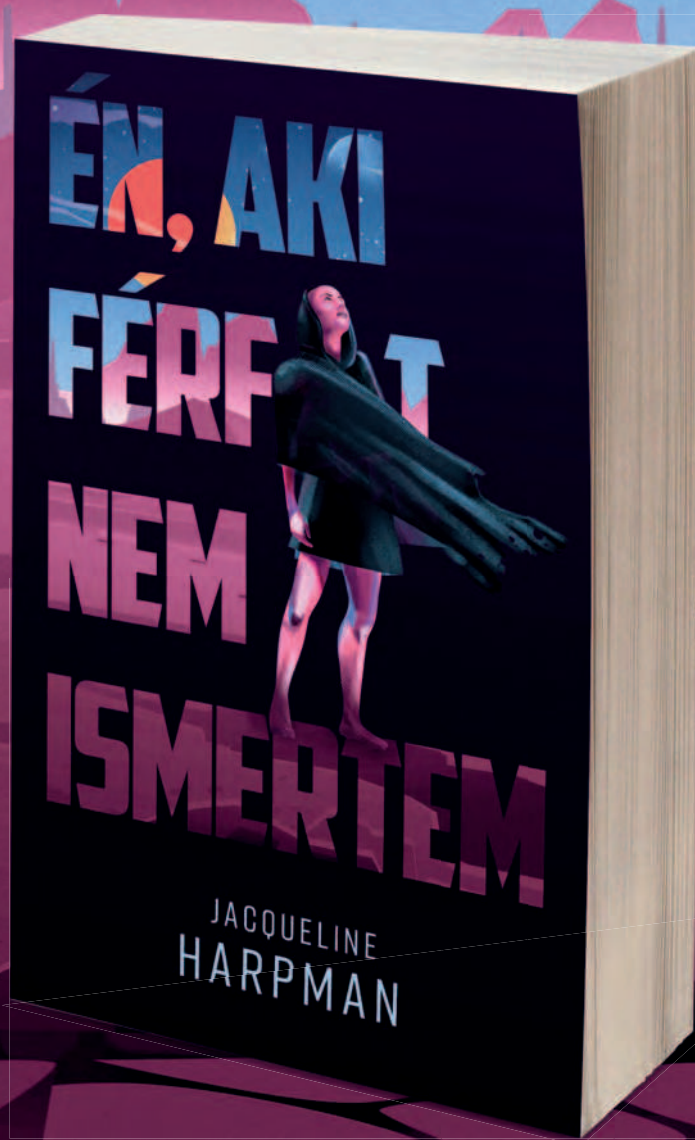
Előfizetőknek
CSAK
1300 Ft!

50 éve

A FANTASZTIKUM LEGJAVA

HIÁNYPÓTLÓ POSZTAPOKALIPTIKUS DISZTÓPIA AZ ORLANDA ÍRÓJÁTÓL

RENDEL MEG ITT: WWW.GALAKTIKABOLT.HU

Ötven év

Ezt az élményt sosem fogjuk tudni átadni az új fiataloknak. Mint ahogy nem tudjuk átadni az élményt a számítógépes trükkökön kirafinálódott új nemzedékeknek, miért ültünk a székbe szögezve, amikor a mozivászonra beúszott egy csukaszürke űrhajó hasa, és tovább, és tovább, mint egy szünni nem akaró rémálom.

A szabadság közegéből ma már nem érhető, mit érzett a korlátokkal teli társadalomban az olvasó, amikor kezébe vette a Galaktika számait. Ablakot a világra térben és időben. Olyan témákról olvashattunk, amelyekről beszélni is csak bizalmas baráti társaságban mertünk.

Jómagam a nagy alakú Galaktikát ismertem meg elsőként, és visszafelé találtam rá a korábbi, negyedévi antológia-változatra. Bevallom, a nagy alakút kedveltem jobban. A negyedéves nagyszerű áttekintéseket nyújtott addig nem olvasott írókról, nemzeti irodalmakról, de ennek szikár szépsége nem helyettesítette a magazin sokszínűségét. Kuczka Péter szerencsére elég tágkeblűen jelölte ki a tematikus korlátokat, így belefért a kiadásba a nemtudományos-fantasztikus irodalom is. Kaptunk képregényeket, ismertetőket filmekről, könyvekről, képzőművészetről, díjakról, konferenciákról, a Műhelyben a fantasztikum elméletéről, a 3, 2, 1, start rovatban pályakezdőkről. Remek rajzos rovatfejléceire máig emlékszem, legjobban az űrhajósra, aki döbbenetben áll a kétfelé ágazó és egymástól eltávolodó lábnyompár előtt.

Nehéz elképzelni, hogy a Galaktika félszáz éves. Életünk nagyobbik, szintén félszáz éves szakaszában kísért minket tág világot bemutató, gondolkodásra sarkalló számaival. Átélt nagy megrázkódtatásokat, de mindből kilábal, bizonyítva értékét.

Nem tudok jobbat kívánni az utánunk következő nemzedékeknek, mint azt: kísérje őket is a Galaktika ugyanezzel az élménnyel!

S. Sárdi Margit
egyetemi docens
a Magyar Scifitörténeti Társaság elnöke

Alapítva: 1972-ben

Tiszteletbeli főszerkesztő: **Kuczka Péter**

Főszerkesztő: **Dr. Mund Katalin**

Lapigazgató: **Burger István**

Irodalmi szerkesztő: **Németh Attila**
(irodalom@galaktika.hu)

Tudományos szerkesztő: **Kovács „Tücsi” Mihály**
(tudomany@galaktika.hu)

Olvasószerkesztő: **Athén Melitta, Kasza Magdolna**

Kommunikáció: **Somogyi Réka**
tel.: 06-70/944-8181 (kommunikacio@galaktika.hu)

Terjesztés: **Szabó Livia**

(terjesztes@galaktika.hu)

Szerkesztőségvezető: **Polonkai Tamás**
(szerkesztoseg@galaktika.hu)

Kreatív igazgató: **Varga Balázs**

A borító **Guillaume Maillard (Franciaország)** munkája:
guerfryd.artstation.com

A TANÁCSADÓ TESTÜLET TAGJAI

Dr. Lukács Béla fizikus, a KFKI Részecske- és Magfizikai Kutatóintézet-ének tudományos tanácsadója

Dr. Juhász Árpád geológus, a TV2 tanácsadója

Dr. Almár Iván csillagász, űrkutató, a Nemzetközi Asztronautikai Akadémia SETI munkacsoportjának tagja, a nemzetközi SETI bizottság korábbi alelnöke

Réz András esztéta

S. Sárdi Margit irodalomtörténész, egyetemi docens, a Magyar Scifitörténeti Társaság elnöke

Alföldi István ex-ügyvezető igazgató, Neumann János Számítógéptudományi Társaság

Szabó György médiaszakértő (ex-elnök-vezérigazgató –Sanoma)

Juhász György tartalommarketing-szakértő

Szerkesztőség: **1024 Bp., Fény u. 2.**

Tel: 06-1/457-02-50, Nyitva: H–P 10–16 óra között

Kiadó: Metropolis Media Group Kft.

Felelős kiadó: a Kft. ügyvezető igazgatója

Terjeszti országosan a Lapker Rt.

Nyomdai előállítás: Gelbert Eco Print • www.gelberteco.hu

Előfizethető: kedvezményesen egy évre (12 szám, Platinakártyával, partneri kedvezményekkel) **15 600 Ft (1300 Ft/hó)** • csoportos beszedési megbízással: **1300 Ft/hó** • Galaktika XL (12 Galaktika XL, Gyémánt-kártyával, partneri kedvezményekkel): **29 400 Ft/év (2450 Ft/hó)** • csoportos beszedési megbízással: **2450 Ft/hó** • partnereinknél a digitális Galaktika **1200 forint/db**

Az előfizetés teljesíthető átutalással: **K&H Bank Zrt.**

10403181–50526767–88671008 vagy rózsaszín postautalványon

a **Metropolis Media Group Kft, 1535 Bp. Pf. 746.** címre.

A megjegyzés rovatba kérjük beírni

a kedvezményezett nevét és postázási címét.

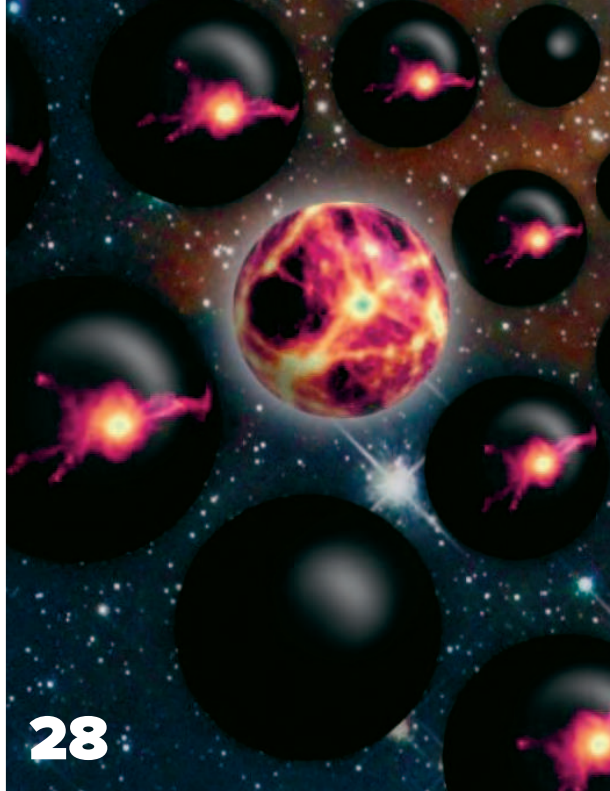
Kanadában és az Egyesült Államokban előfizethető a **Pannonia Könyvesboltban.**

www.pannonia.ca • e-mail: **info@pannonia.ca**

Kéziratokat nem őrzünk meg, és nem küldünk vissza!

HU-ISSN 0133-2430

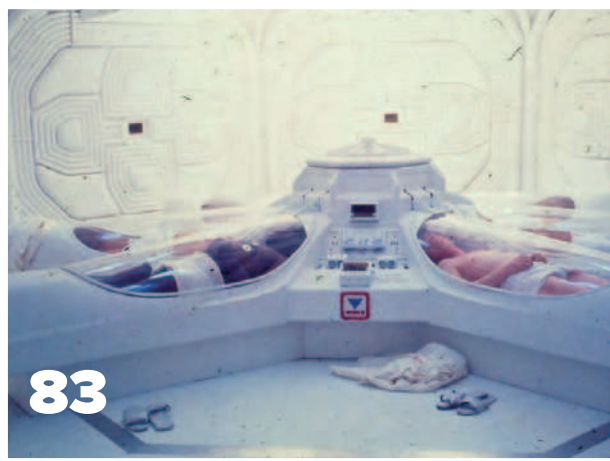
Támogatóink:

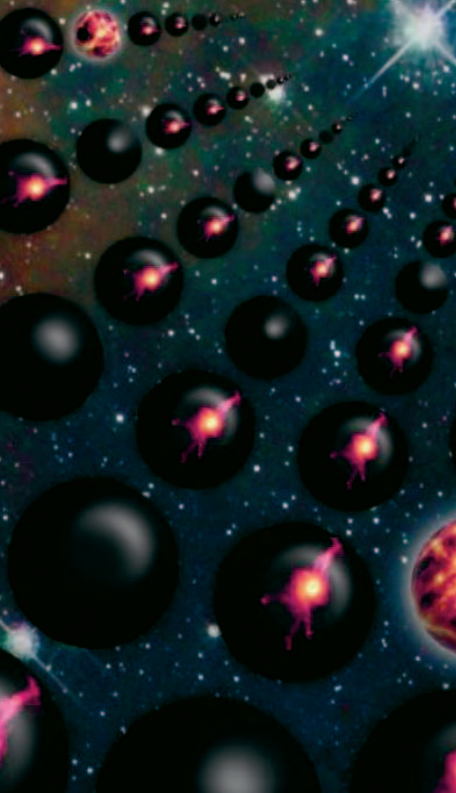
28

50

83

42

40

NOVELLÁK

- 6 Márki István: Hátország (első rész)
- 32 Ian Watson: A tanatoszkóp
- 44 Antal József: Józsefvárosi mesék – Örök tanú
- 52 Roman Kulikov: A választás joga
- 69 Varga Balázs: A megfelelő ember
- 94 Guillaume Apollinaire: Amphion, az ál-messiás, avagy d'Ormesan báró kalandjai és viszontagságai

CIKKEK

- 28 Multiverzum – párhuzamos univerzumok
- 40 Videodrón
- 42 Zöld jövő
- 48 A szférák zenéje
- 50 Intelligens dizájn
- 66 Kő kövön
- 68 Kapcsolatfelvétel
- 83 Obszervatórium
- 86 Képregény a Galaktikában

GALAKTIKA XI

- 115 Joseph Green: A Világ Lustái (befejező rész)
- 137 Edgar Rice Burroughs: Az elfeledett földrész
- 200 Burroughs és az imitátorok

Energiatárolás a tenger fenekén

Már ma is komoly probléma, ha a szélturbinák áramot termelnek, de nincs rá kereslet. A felmérések szerint 2020-ban csak az Egyesült Királyságban több mint egymillió háztartás ellátására elegendő áram ment veszendőbe, mert nem volt mód a tárolására.

Egy holland startup, az Ocean Grazer kifejlesztette az Ocean Batteryt, amely a szél-erőművek alatt tárolná az energiát. Amikor többletáram keletkezik, a rendszer egy föld alatti tározóból vizet pumpál a tengerfenéken fekvő, kemény, rugalmas hólyagokba. Úgy gondolhatnánk rájuk, mint nagy biciklibelsőkre. A hólyagokat a tengervíz nyomása préseli, így amikor kiengedik, a víz gyorsan áramlik, és a szintén a tengerfenéken lévő turbinákon keresztül áramot termel.

Az Ocean Battery gyakorlatilag ugyanazon a technológián alapul, mint amikor a vizet egy folyóban lévő gáton keresztül szivattyúzzák vissza.

Míg a lítium-ion akkumulátorok 5000–10 000 töltési ciklusig bírják, addig a tervezők szerint az Ocean Battery akár egymillió töltési ciklust is kibír. Bár a tárolás költsége nagyjából ugyanannyi, ez a hosszabb élettartam összességében sokkal olcsóbbá teszi.

1.

Színház az egész világ – ízlelgette félálomban az előző napi tévéadásban hallott furcsa szavakat Adam. Egy mondás lehetett, és nem volt kétsége, hogy a rég eltűnt papíralapú alkotások egyikéből származik, amiket már soha nem tarthat a kezében. Mostanság többször felbukkantak a fejében ilyen magyarázatra szoruló idézetek vagy kifejezések, melyek forrása és eredeti jelentése örökre odaveszett az Esemény során.

Könyvek...

A váratlan hangjelzésre felpattant a szemhéja. Üzenete érkezett.

„Adam D. 128 és csapata B típusú feladatra jelentkezzen!” – villant fel a Munkaszervezés szövege a karperecén, megjelölve a pontos koordinátákat is. Kisvártatva már Gabrieltől jött a következő üzenet: „Kilenc perc múlva ott vagyunk érted.”

„B típusú feladat” – eltartott pár pillanattig, mire eljutott a férfi tudatáig, mit is jelent ez. Érezte, hogy felgyorsul a szívverése. Ahogy teltek az évek, egyre ritkábban bízták meg *ilyen* munkával. Mikor is lehetett az utolsó alkalom? Tavaly tavasszal – ha nem csal az emlékezete...

Köhintett egyet: a száraz levegő irritálta a légutait. Az épülettömb légfűtői megint nem működtek rendesen. A héten már harmadszor. Az éjjeliszekrénye felé nyúlt, megmarkolta a poharát, és egy korty vízzel nedvesítette be a torkát.

A feladatot a „B” jelölés új értelemmel ruházta fel. Nem pusztán egy helyet kell kiüríteniük, hanem egy Esemény előtti leletet eltüntetni a szemek elől. *Eltüntetni* – lehet, nem ez a megfelelő kifejezés.

Visszarakta a poharát, felkelt az ágyból, és elhúzta a függönyt. Tompa fénycsíkok szűrődtek be az ablakon, egyik-másik a kikapcsolt tévékészüléken is visszatükröződött. Adam

*A civilizáció
bukását előidéző
Esemény titkát
senki sem
ismerte. Egészen
addig, míg egy
takarítócsapat
rá nem bukkant
valamire...*

Márki István

HÁTORSZÁG

a mosdóba sietett, könnyített magán, aztán megmosta az arcát. Fejét felemelve belenézett a tükörbe. Szeme véreres volt, bőre palaszürke, arcából élesen kiugrottak a járomcsontok. Ritkuló haja csomókban tapadt a fejbőrére. Egy megfáradt, már-már öregedő ember tekintett vissza rá, jóllehet alig múlt harminc. Igaz, a mostani világban már ezzel a korral is túllépte a várható élettartam felét. Nem mint ha temetni akarta volna magát, még nem...

Miután megtörölközött, visszatért a szobába, hogy magára kapja okkersárga kezestálcáját. A betét ellenőrzését követően arcára húzta az átlátszó anyagból készült légszűrőt is. Gépiesen elmormolt egy rövid fohászt Gaiához a gondtalan napért és a reménytelen jövőért, majd az iratait tartalmazó övtáskát felcsatolva elhagyta a lakóegységét.

A gyorslift leszáguldott vele a földszintre, és éppen akkor lépett ki az épülettömb ajtaján, amikor kisebb porfelhőt keltve lefékezett

előtte a Központi Gépkocsiszínből érkező, ütött-kopott szolgálati furgon. A szemben levő megállóból zsúfolt autóbuszok indultak útnak, a járdán gyalogosok tucatjai igyekeztek sietős léptekkel. A sarkon a Védelmi Szolgálat két egyenruhása posztolt. Mindenkinek megvolt a teendője. A levegőben apró szemű pernye szállt, ami nyomban megtapadt a kezestálcán, és elmosódott foltta olvadt szét. Észak felől enyhe szél fúj, az ég bíborvörös színekben játszott, Adam nem is emlékezett rá, mikor pillantotta meg utoljára a napot. Azt hallotta, egykor madarak is repültek az égen. Madarak... Milyenek lehettek? Megtorpant, és magasba emelte a fejét.

Gabriel K. 740 kidugta fejét a vezetőülés ablakán. Nagydarab, vele egykorú férfi volt, széles mosolyát a légszűrő sem tudta eltompítani.

– Mire vársz? – kérdezte harsányan, sürgető mozdulatot téve baljával. ➔

Adam visszaintett, megkerülte az autót, és becsúszott Gabriel mellé. Hátrafordult, hogy köszöntse a hátsó ülésen összekuporodó harmadik társukat is.

Egy pillanatra találkozott a pillantásuk. Klara C. 256 feléje biccentett, aztán kifejezéstelen tekintetét visszafordította az autón kívüli világra. Vékony alkatú, átlagos nő volt, Adam azonban megtapasztalta, hogy a látszólag törékeny felépítés meglepően izmos testet rejt, és egyedül ez számított a munkájukban. De a nő nemcsak a megjelenésével kerülte el a figyelmet, a hangját is alig lehetett hallani; többnyire bezárkózott a saját világába. Adam igazából semmit sem tudott róla, és néha tudatosítania kellett magában, hogy Klara is a csapata része.

Az okkersárga kezelábasosoké. Akiknek ő volt a hallgatóságos vezetője.

Az autó közben lefulladt, Gabrielnek csak sokadik próbálkozásra sikerült újraindítania.

– Már ez sem a régi – jegyezte meg Adam.
– Előbb-utóbb minden tönkremegy.

– Helyre tudom pofozni – felelte önérzetesen Gabriel, és Adam nem vitatkozott az állítással. Társa, bár gyerekként nem ilyenfajta tanulmányokra választották ki, mindenre kiterjedő, ösztönös technikai érzékkel rendelkezett.

– Megnézted hova megyünk? – kérdezte.

– Északra, a külvárosba. – Gabriel a műszerfal tetején kiterített térképre bökött. – Az egykori iparterületre.

Elindultak. Lassan jutottak előre, kátyúkat és autóroncokat kerülgetve. Időről időre felbőgött, majd furcsa, kerregő hangot adott ki az autó motorja. Negyedóra múlva maguk mögött hagyták a lakónegyedet, és ráfordultak egy szélesebb útra, amit már kezdett visszafoglalni a természet. Felettük, félig leszakadva, vakon lógtak a közlekedési lámpák. Beomlott tetejű üzemcsarnokok és

raktárépületek mellett haladtak el, majd egy benzinkút kiürített váza következett, később egy üresen tátongó bevásárlóközpont, hatalmas, kihalt parkolóval.

– Valamikor ezrek tolongtak itt, az autóiknak alig találtak helyet – mesélte egyszer Benjamin, amikor arra jártak.

– Ezek? – ízlelgette a szót Adam, és alig akarta elhinni.

– Nem tudtál elmenni a másik mellett, hogy ne értél volna hozzá, hogy ne érezd az illatát, a szagát. És nem voltak légszűrők, semmi sem takarta az arcokat. Le lehetett olvasni, ami rájuk volt írva.

– Sokat megtudhattunk másokról.

– És mégis milyen keveset. Az arcokról előbb-utóbb kiderült, hogy álarcok.

– De legalább kiderült, nem?

A parkoló után jobbra fordultak, és begurultak egy udvarra, melynek kapuja tárva-nyitva állt. Adam futó pillantást vetett a kapu fölötti töredékes feliratra: „...kai Kutató Int...”

A Különleges Osztag tagjai páncélozott öltözékükben éppen kiléptek az elhagyott téglapályából. Adam észrevette, hogy a sisakrostély alatt mindannyian oxigénmaszkot viselnek. Ketten egy lezárt ládát cipeltek magukkal, amit vigyázva beemelték kisbuszuk csomagtartójába. Adam próbálta kiszorítani a gondolataiból annak találgatását, mi lehet a rakomány – nem tartozott rá. Ahogy megállt a furgon, kiugrott belőle, és odasietett az osztag parancsnokához. Másik két katona közben hivatalosan lezárta a bejáratot.

– Gaia legyen velünk – köszöntötte a tiszt eltompított hangon.

– Gaia legyen velünk – felelte Adam.

– A takarítók, igaz? – A védőruházat felismerhetlenné tette a parancsnokot, de Adam az azonosítójára pillantva megállapította,

hogy már többször találkoztak a munkája során. Ettől persze még nem volt szükségszerű, hogy a másik emlékezzen rá.

– Jöttünk, ahogy tudtunk – felelte, és vágott egy grimaszt.

A parancsnok elektronikus zárolót húzott ki a zsebéből, ellenőrizte a beállításokat, aztán Adam kezébe nyomta a műszert.

– Hat napban határoztuk meg az evakuálást – közölte. – A körülményeket figyelembe véve.

– Teljes kiürítés?

– Igen. Amit pedig felhasználhatónak találnak, elviszik a raktárakba. És semmi csencselés.

Adam a parancsnok mögötti ajtóra pillantott, próbálva minél közömbösebb képet vágni.

– Mire számítsunk?

– Bútorok és gépek. Régi, használhatatlan gépek. Csupa ócskavas.

Adam bólintott. De még nem értett valamit.

– Megkérdezhetem... – kezdte.

– Mire kíváncsi, takarító?

– Szóval... hogyhogy csak most kerültek ezek elő? Már annyiszor átvizsgálták a környéket, így feltételezem, az épületet is.

A parancsnok hosszasan hallgatott, nyilván mérlegelte, mennyire szükséges tájékoztatnia Adamet. Végül úgy döntött, megosztja az információt.

– Alaposan elrejtették a helyet – felelte.

– Annak idején eltorlaszolták a terem bejáratát, így mostanra senki sem tudta, hogy a folyosóról nyílik még egy ajtó. És ma sem tudnánk, ha hajléktalanok nem próbáltak volna berendezkedni az előtte feltornyozott üres dobozokból.

Adam tisztában volt vele, hogy a rendszer mindenkit érdekeltté tett: azonnal jelentsék, ha valami felbukkan a múltból. Extra élelmi-

szertalvánnyal, munkahelyi elismeréssel, a tömegközlekedés ingyenes használatával. Kinek mivel – a juttatások és juttatásra jogosultak vonatkozásait központi rendelet szabályozta. Hogy ez miért volt fontos, megint olyan kérdés, amit nem illett firtatnia.

– Értem. Hol van az az ajtó?

– A bejárat után jobbra lemennek a lépcsőn, nem fogják eltéveszteni. De vigyenek magukkal világítóeszközt, ha látni akarnak, mert nincs áram. És oxigénmaszkot is, ha élni szeretnének, levegő is alig van.

A parancsnok a sisakjához emelte két ujját, aztán megfordult, és a kisbuszhoz indult, amelyben közben elhelyezkedtek az emberei. A busz ajtaja becsukódott, a jármű kikanyarodott az udvarról, enyhe benzinszagot hagyva emlékül. A takarítók egyedül maradtak.

Adam maga mögé pillantott. Gabriel és Klara türelmesen álldogált a furgon mellett, várva az utasítását. Három éve ez volt a csapat felállása. Ekkor osztották be melléjük Klarát, Benjamin helyére. Az örökké kételkedő, a múltat emlegető Benjamin W. 101 helyére, akinek egyszer csak nyoma veszett... Nem volt hálás feladat az övék, de állami munkának számított, amiért elegendő jövedelmet kaptak ahhoz, hogy éhen ne haljanak. Az ő dolguk volt a lomoktól, a feleslegtől megtisztítani a világot. A haszontalan emlékektől. Nem kellett hozzá gondolkodniuk, csak végrehajtani, amivel megbízták őket, bármikor is érkezett a feladat. A régi világból itt maradt emlék persze egyre ritkábban fordult elő. Pedig azok mindig izgalmat hordoztak magukban. Rövid, múltó izgalmat.

– Nézzük meg, mit kaptunk! – jelentette ki Adam. – Hozzátok az oxigénmaszkokat és a fejlámpákat!

Gabriel a furgon hátuljához ment, és kinyitotta az ajtót. Valamit kotorászott a csomagterben, aztán kiosztotta a légzőfelszerelést. ➔

Miután felcsatolták őket, mindenki megkapta a fejlámpáját is, amit a homlokukra húztak. Bontó- és szállítószerszámok egyelőre nem kerültek elő: a csapat mindig terepszemlével kezdett. Adam a bejárati ajtóhoz lépett, és hozzáértette a zárolót, mire halk szisszenéssel szétcsúsztak a szárnyak. Beléptek.

A kinti fény csak méternyi sávban tört be, mögötte áthatolhatatlan maradt a sötétség; ablakok híján nem szűrődött be több világosság. Bekapcsolták a lámpákat. Vastag por borította a padlózatot, telerajzolva a Különleges Osztag bakancsainak barázdáival és jóval elmosódottabban valaki más nyomaival. A levegőben is sűrűn szálltak a porszemek. A fal mellett törmelékcsomagok hevertek. Ahogy feljebb pillantottak, észrevették a megroggalt vakolatot és a kitépett vezetékek helyét. Adam előtt egy hosszú folyosó nyílt, melynek vége az ismeretlenbe vezetett. Balra, karnyújtásnyira felfedezte a lefelé tartó lépcsőt. Megkapaszkodott a korlátban, és rálépett az első fokra. A lámpák táncoló fénye tudatta, hogy a többiek követik.

A lépcső hosszan vezetett a mélybe, a fordulót is beszámítva vagy hatvan fokot számolt össze. Ahogy leért a közlekedőbe, rögtön belebotlott a kartondoboz hegyekbe. Egyik-másik szétbontva, kiterítve hevert a földön, mellettük kétes eredetű foltok sötétlettek. Az épületbe bejutó ismeretlenek ezen a helyen próbáltak fekvőhelyet készíteni. Jobboldalt a mennyezet magasságáig értek a dobozok, és ahogy Adam átlépkedett pár akadályon, már látta, hol húzták ki azokat a fal mellől, hogy mögülik előbukkanjon egy ajtó, melynek zárját időközben szétolvasztotta a Különleges Osztag energiafegyvere.

Megállt a küszöbön, bevárta társait, aztán belökte az ajtót. Bedugta fejét a résbe, és körbefordította. A fejlámpa egy hosszúság, ablaktalan helyiséget világított be,

melynek nagyobb része bal felé terült el. A mennyezet alacsony volt, kinyújtott kézzel el tudta volna érni. Ezt és az oldalfalakat egyaránt vastag, meghatározhatatlan szigetelőréteg fedte. Műanyag asztalokat és székeket látott maga előtt, az asztalokon képernyőket és billentyűzeteket, a falak mellett fémajtós szekrényeket, középen pedig két furcsa, hengeres testet, melyeknek nem sejtette a rendeltetését. A hengerek között három-négy négyzetméternyi üres terület volt, ezek padlózatát másfajta borítás fedte. Mindenütt vezetékek hálózta be a helyiséget, akár egy átláthatatlan pókháló, nagyobb részük a hengerekbe vezetett. Jobbra, fejmagasság felett a légkondicionáló dobozát is megpillantotta, amit szintén por borított. Minden mozdulatlan, halott volt, valószínűleg már évtizedek óta.

Beléptek a terembe. Adam a legközelebbi asztalhoz lépett, végighúzta mutatóujját a műanyag felületen, aztán a hüvelykujjával szétmorzsolta a ráragadt apró szemcséket.

Megilletődöttséget érzett. Egy Esemény előtti helyen járt, ahol az akkor élők felelőségteljes munkát folytathattak. Feltehetőleg több ember, hasonlóan csapatban dolgozva, mint ők.

– Itt kutatás folyt – bökte ki önkéntelenül, mikor eszébe jutott a kapu feletti felirat. – Ez egy labor.

– Akkoriban még létezett tudomány – felelt Gabriel, miközben már járta körbe a helyiséget, mintha keresne valamit.

Sorra kinyitogatta a szekrényajtókat, és az egyik mögött megtalálta az eszközöket működtető szervert is. Egy másik előtt hosszabban megállt, hogy töprengve bámulja a benne sorakozó kapcsolókat és vezetékeket. Végigtapogatta őket, közben többször megvakarta a feje búbját. Körbejárta a hengereket, a szekrények mögé is belesett, majd kipattintott egy

falból kiálló panelt, és a padlón is talált egy csapóajtót, amit felnyitott. Fejlámpája fénye vadul cikázott a helyiségben.

Adam ezalatt körbefordította a fejét, Klarát keresve. A fénypászma egy távolabbi asztalnál találta meg a nőt, ahogy leguggol, és tenyéryi tárgyat vesz fel a padlózatról. Áttetsző hasábot emelt a szeméhez, melyben egy hologram tűnt fel. Adam hunyorogni kezdett, és már látta, hogy a hologram egy férfit és egy nőt jelenít meg, akik egymásra néznek, miközben – azt hitte, nem jól látja – átölelik egymást. *Átölelik egymást?* A hasábot a lámpák vöröses színűre festették, az alakok szinte lángoltak benne. Klara tekintete homályosan csillogott.

Adam tapasztalata eddigre felmérte, mire számíthatnak.

– Délután nekiállunk – közölte társaival. – Addig beszerzünk pár akkumulátoros reflektort.

Klara sietve az asztalra tette a hasábot, és hátat fordított a férfinak.

– Várjunk még kicsit! – mondta Gabriel, ahogy Adam mellé ért.

– Mire? Ha meg akarunk felelni a feladatnak, nem vesztegethetünk több időt. Láthatod a körülményeket.

– Találok megoldást a javításukra. Csak holnap reggelig adj haladékot! Hidd el, ezáltal sokkal többet nyerhetünk.

Gabriel valami generátorról kezdett beszélni a szokásos, lelkes-hadarós stílusában, amiből Adam az oxigénmaszkon keresztül alig értett valamit. Mindössze annyit hámozott ki, hogy munkatársa ideiglenes áramellátást akar létrehozni.

**E-KÖNYVEK 1000 FT KEDVEZMÉNNYEL
A GALAKTIKABOLTON**

WWW.GALAKTIKABOLT.HU

Ehhez Gabrielnek szüksége volt másnap délelőttre a zárolóra és a furgonra, az utóbit amúgy is ő szokta elhozni a kocsiszínből. Adam rövid mérlegelés után rábólintott a kérésre: megbízott társa képességeiben. És ennyi rugalmasság a hatáskörébe is belefért.

Amikor már visszafelé zötykölődtek az úton, Adam szeme előtt ismét megjelent Klara, ahogy a hologramot nézi. Az ujjai, melyek finoman tartják a tárgyat, és a szeme, ami ismeretlen okból fátyolossá válik, mint az eső áztatta ablaküveg.

Elhessegette a képet.

2.

A reflektorokért mindenesetre tettek egy kitérőt a központi ellátmányelosztóba, így Adam ebéd után ért haza. Beidegzetten bekapcsolta a készüléket, amin a délutáni műsorfolyam futott, aztán behuppant a fotelba. A képernyőn végeláthatatlan komédiák, mesterkéltségek, valóságshow-k és habkönnyű vetélkedők váltogatták egymást, sűrűn megszakítva reklámblokkokkal. Adamet nem különösebben vonzotta az adás, de az állami televízió csatornájának nem volt alternatívája, ahogy más kikapcsolódási lehetőség sem akadt. A műsorelemeket összekötő házigazdát Ottónak hívták. Csak így, utótag nélkül. Otto.

– Ha velem tartotok, és ittléteket megerősítetek egy hívással – üvöltötte sokadszorra –, többszöröse nő esélyetek az esti sorsoláson. – Rikító, kigombolt zakót és trapéz nadrágot viselt, karját előrenyújtotta, és mutatóujjával Adam felé bökött. A képernyő alján megjelent az emelt díjas telefonszám, amit mindenki fejből ismert.

A sorsoláson alanyi jogon a teljes felnőtt lakosság részt vett, de a betárcsázókat magasabb szorzóval vették számításba. A számítógép minden este nyolckor dobta ki az aznapi szerencsés nevét, aki gazdag nyere-

mények részesévé vált. Közvetlenül a napi istentisztelet előtt.

– Rövidesen érkezik az *Ördögi kollégák* következő epizódja – folytatta Otto. – De addig is hadd tegyek fel egy kérdést! – Kikacsintott a nézőkre. – Tudjátok, hogyan rendel két sört egy Szövetséges? – Kivárt egy másodpercet, aztán felmutatta a kamerának a jobbját, melynek mutatóujját összefonta a középsővel. Hangos nyerítéssel zárta a frenetikusnak vélt poént.

A keresztbe tett ujjak a magukat Szövetségeseknek nevező csoportosulás jelképe volt: a tagok ezzel a mozdulattal fedték fel hovatartozásukat egymás előtt. A lakosság mind nagyobb szimpátiáját élvező, a kormányzati tényközlések és intézkedések eredményét kétkedéssel fogadó, másfajta jövőképre vágyó emberek tartoztak soraikba. Nem volt kiforrott szervezetük, sem egységes ideológiájuk, és a céljaikat tekintve is meglehetősen heterogénnek bizonyultak. Állítólag gyorsuló ütemben nőtt a létszámuk, de Adamnek nem akadt ismerőse, aki találkozott közülük bárkivel is. Nem mutattak erőszakot, nyíltan nem lázítottak, a hatalom ennek ellenére nem nézte jó szemmel a létezésüket, és nem is tekintette legitimnek őket.

Aligha véletlen, gondolta Adam, hogy az állami tévécsatorna is bekapcsolódott a lejáratásukba.

A levegő megint irritálni kezdte a torkát. Kettőt-hármat krákogott, aztán kiment a mosdóba, és felhajtott egy pohár vizet. Megkönnyebbülve, ugyanakkor bosszankodva ült vissza a fotelba.

Nem tartotta tisztességesnek az olcsó viccelődést, véleményét azonban kénytelen volt magában őrizni. Egyedül élt, mint mindenki. Az új világ létrejötté óta fennálló fertőzésveszély nem engedte az embereknek, hogy egészségük kockáztatása nélkül bárkivel is

közelebbi kapcsolatot létesítsenek. Az állam folyamatosan hirdette, miért szükséges az intézkedések fenntartása, de a távolságtartást jogszabályok is előírták. Lehet, az utóbbiakra szükség sem volt, hiszen a többség a mostani feltételek között nőtt fel, és szocializálódott a magányhoz.

Negyvenkilenc éve következett be a jelenség, melynek eredményeként valami eltűnt a bolygóról. Sok mindenről beszéltek, természeti katasztrófáról és ember felelőségéről egyaránt, leginkább egy kontrollálatlan kísérletről – igazából senki sem tudta az igazságot. Globális elektromos zavar támadt, melynek következtében pillanatok alatt összeomlott a telekommunikáció, a bankrendszer, leálltak az üzemek, az üzletek, lerobbantak a járművek, lezuhantak a repülő – megállt az élet. Bár percekben belül normalizálódott a helyzet, e rövid idő is felbecsülhetetlen károkat okozott. Az elektromos eszközök egy részét utólag sikerült üzemképessé tenni, de másik felük, mindenekelőtt a számítógépek és az adattárolók, kivétel nélkül használhatatlanná vagy örökre elérhetlenné váltak. És egyéb következményei is lettek az anomáliának. A rövidzáratok nyomán mindenütt tüzek kaptak lánggra, ami a papíralapú információtárolók megsemmisülésével járt. A legvédettebb helyek sem menekültek meg. Könyvek, újságok, katalógusok, műszaki leírások, tervrajzok veszttek oda kivétel nélkül és mindenestül. Az emberiségnek köddé vált a rögzített tudása és emlékezete, ami visszavetette a civilizáció korábbi szakaszába, ami megsebezte a lelkét. Ami máig béklyók közé szorította az életét.

Vajon milyen lehetett a könyvek illata? – jutott sokszor Adam eszébe. – Mint az újrahasznosított papírtörlő, miután kibontjuk csomagolásából? Vagy mint a kiszáradt fáké

a városból kivezető utak mentén? És milyen lehetett a lapozásuk zizegése, zenéje?

A komédia utolsó képkockái peregtek le a képernyőn, melynek végén feltűnt, majd lassan sötétbe veszett a stáblista.

– És most... – vette vissza a szót Otto –, aki jelzést kap, ne feledkezzen meg teendőjéről! – A képernyőn figyelmeztető felkiáltójelk tűntek fel.

Adam karperece villogni kezdett. Ő is azok közé tartozott, akiknek e napon kellett spermaadagot szolgáltatnia az államnak. Ez nemcsak az érintettek feszültségét vezette le, hanem állampolgári kötelezettségnek is számított. Biztosította a folytonosságot, a népesség fennmaradását. Az adagok begyűjtését követően a fogantatások mesterséges körülmények között történtek, a gyerekek steril környezetben jöttek világra, majd állami nevelésben cseperedtek fel. Ötéves korukban kezdődött iskolai oktatásuk, ami a képességeik felmérését követően célirányosan folyt. Tanulmányai elvégzése után mindenki számára kiutaltak egy lakóegységet, ahol élete további részét töltötte, meghatározott díj fejében. Ezzel egy időben megfelelő munkakörbe sorolták és munkahelyre irányították a pályakezdőket, hogy ezáltal is hatékonyan járuljanak hozzá az állam működéséhez. Ha valaki elveszítette a munkáját, nem tudta fizetni lakása fenntartási költségeit sem, így azt elvették tőle. Hajléktalanná vált, ami nem ígért hosszú távú kilátásokat.

A kollektív emlékezet úgy tartotta, régebben számos területen gépek végezték a munkát, felszabadítva az emberi erőforrásokat. Így lehetőség és igény is maradt a szellemi éhség kielégítésére. De ezek az idők elmúltak, az eszközök alkatrészei elhasználódtak, tudás és képzettség hiányában pedig alig akadt, aki karbantartsa vagy javítsa őket. Kevés Gabriel élt a jelenben, és igazából a munkatársát sem ➔